

ванѣа Сивилѣ самичакъ са наричалъ че три пѣта умира-
ралъ, и три пѣта заробанъ, и три пѣта съ Божѣа-га
милость оживавалъ.

Това привързване на заробане-то може да са види
катадневно въ голѣмы-те болници, въ хапсани-те и въ
дрѣги такива мѣста, дѣто обикновенно умираатъ много
человѣци, и гдѣ-то мѣстны-те сместрители, като са
привыкнали въ катадневно-то натрѣпване на мъртвы-
те тѣла, често са грыжатъ само за това, като по ско-
ре да ги заробатъ. Жалко е да са гледа, въ много та-
кива заведенѣа (болници) и во всички-те тѣка церкви,
че нематъ по нѣколко одаи, дѣто да можатъ да дър-
жатъ умрѣли-те си тамъ колко и да са много. Въ а-
жри-те щото никогда не са затоплюватъ зимно време,
развѣмѣва са, че примрѣли-те никогда нещѣтъ да оживѣ-
атъ, а по скоро можатъ да замрѣнатъ; въ малки-те
одаи, гдѣ-то мъртвы-те тѣла лежатъ на кѣпъ единъ
на дрѣги, едвамъ ли примрѣляватъ никогда ще може да
са савѣди като е свикленъ съ гнила миризма.

Докторатъ Далъ разказѣва за слѣдѣющѣата
слѣчай: во време-то на Тѣрска-та война съ Россѣа въ
1829 година, въ Едирненски-те кѣшли лежали отъ на-
ши-те нѣколко хилади болни и умирали по стетина въ
денѣтъ. Болни-те имали нѣжда както това са слѣчава
въ военно време во всичко нещѣ, макаръ че пенѣкогашъ
ги нагледѣвали максѣсъ пратени за таа работа чинсвни-
цы, като да прегледаатъ да ли е всичко-то въ редѣтъ
си, а най повече да испытатъ болни-те, даватъ ли имъ
лекарство. Единъ отъ тѣа ревизери (прегледачи), вла-
залъ ненадѣанно вечеръ-та въ наша-та болница и вла-
залъ въ тѣмнина-та въ една одаа, въ кѣа-то лежали